

## Les ciutats en la política

**H**i ha causes econòmiques dels canvis en les relacions entre política i societat a Europa. El reajustament provocat per l'esgotament del cicle positiu 1986-1991 i pels costos de la reunificació alemanya ha portat dificultats importants a la unió europea.

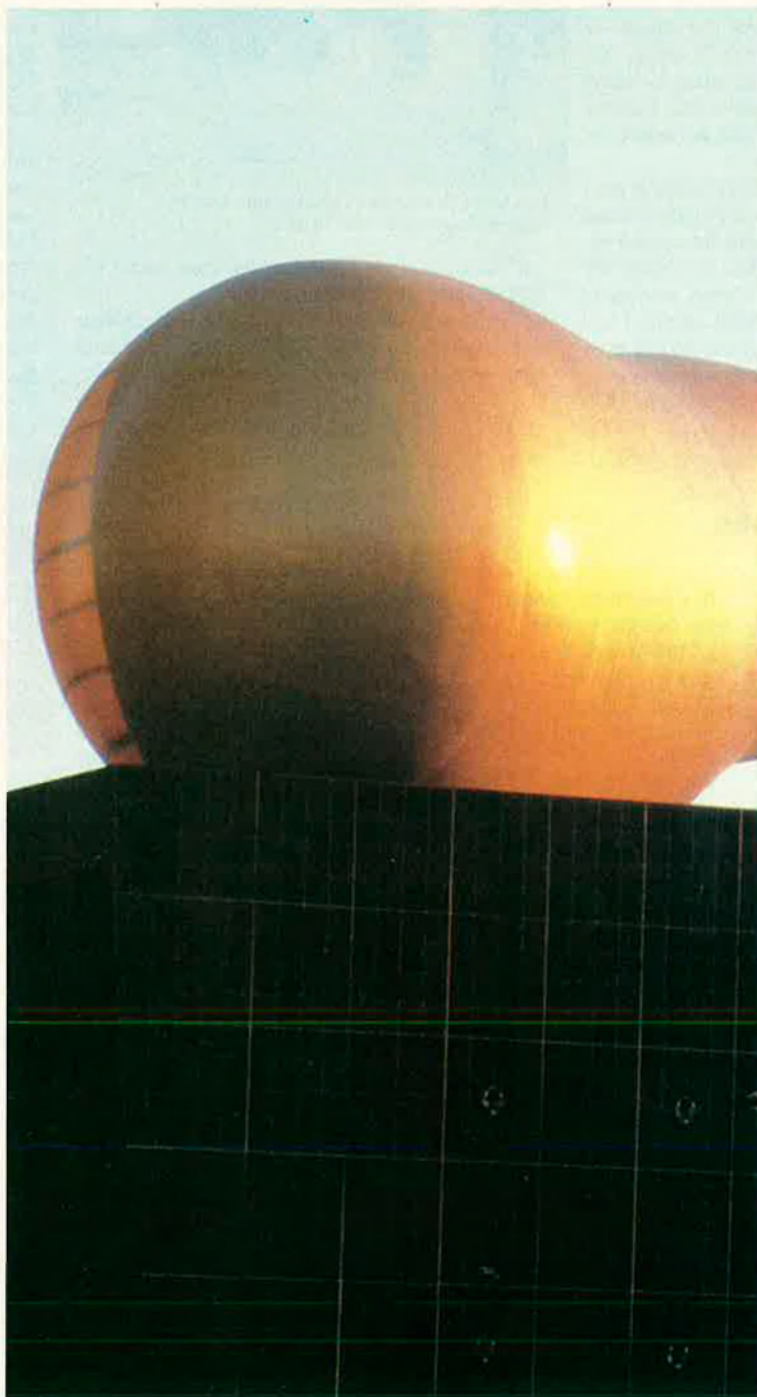
També els països europeus, un per un, quasi sense excepció, viuen dificultats polítiques de dimensions variables.

Però tot això no és degut només a les conseqüències polítiques d'una situació econòmica difícil. També obeeix a causes estrictament polítiques.

Hi ha un aparent esgotament del cicle polític que afecta el socialisme mediterrani, la democràcia cristiana italiana i alemanya, el conservadorisme anglès i les combinacions governants als Països Baixos.

La declaració de Maastricht i les exigències de la Unió Europea, quan encara no s'havien absorbit les conseqüències anticipades de l'Acta Única i la desaparició de les fronteres del primer de gener de 1993, han complicat les coses a curt termini, però obren camins a la llarga. Situen les coses en el terreny apropiat.

Certament, l'eclosió de la unió europea i la declaració de Maastricht obli-



guen els països més repa-tanis a plantejar-se l'abandonament d'un cert tancament i d'un cert nacionalisme i creen, constitucionalment, un rol europeu per a les regions i ciutats, a través del mal anomenat Comitè de Regions (compost per regions i poders locals, segons l'article 198 de la Declaració) i a través de l'afirmació del principi de subsidiaritat (o de proximitat del poder).

D'aquí al 1996 dialogaran ciutats i regions, entre elles i amb els estats i les institucions comunitàries, per establir el ritme de creixement i fixar més clarament el rol europeu dels poders territorials.

En alguns països el "regionalisme europeu" o "nacionalisme sense estat" sembla plantejar-se, juntament o separatament amb l'ecologisme, com l'alternativa a la crisi de la política nacional (dels partits d'àmbit estatal).

Identitats més petites, però igualment potents, potser més vives i tot, substitueixen les antigues fidelitats a unes nacions-estat massa grans per a ser sentides i massa petites per a ser significatives a nivell mundial –nivell on calen les unions continentals per a ser "algú"–.

A Catalunya, Euskadi i en menor mesura a Galí-

cia, però també a Andalusia, a València, i darrerament a l'Aragó; als lander alemanys en general; a Valònia i Flandes; i demà potser a Escòcia i Gal·les; a la Llombardia i el Piemont; a l'altra banda d'Europa, d'una forma dramàtica a Sèrbia i Croàcia i també a Eslovàquia i Bohèmia/Moràvia... vet aquí que apareixen una colla de noves-velles identitats. A través d'elles s'expressa tota una desconfiança en la política, una por del desconegut mercat europeu, un reflex de replegament quan les fronteres desapareixen, una revenja d'un passat d'oblit i àdhuc persecució cultural i a voltes política; potser també el cant del cigne d'una agricultura pressionada pels mercats mundials i acostumada als subsidis —ella també identitat, història, arrel per a molts—. Qui sap si no s'expressa també així un cansament històric de les ideologies racionalistes, progressistes i futuristes, que en el seu extrem antidemocràtic han fet fallida estrepitosament a l'Europa oriental —per bé que, a poc a poc, es va comprovant la seva antiga i, a voltes, renovable aliança justament amb els nacionalismes respectius; vegeu Milosevic, els comunistes eslovacs, etcètera—.

¿Quin paper resta, aleshores, a les ciutats i poders locals? Aquesta eclosió de poders nacionals més propers, paral·lela a la unificació europea, ¿no buidarà de sentit el rol internacional, intercanviador, comerciant, cultural i integrador de les ciutats? ¿No és Europa, al capdavant, una creació de les ciutats? ¿Què han de fer aquestes? ¿Quant durarà la tongada nacionalista? ¿Esclatarà una reacció estatalista? ¿O una de més localista? De vegades ens sembla veure'n senyals, d'aquestes reaccions.

I no són bons senyals. Les ciutats haurien de fer confiança al caràcter fonamentalment urbà d'Europa, al caràcter bàsicament no agressiu de les seves petites nacionalitats no estats. Haurien també d'ajudar els estats a confiar en els territoris subestats, a no oblidar el principi de subsidiaritat o proximitat del poder.

En efecte, la crisi política és també, sembla, producte d'una demanda de política clara, concreta, a tocar, amb costos i beneficis, sotmesa a la mateixa duresa de les activitats mercantils i laborals... I això ho donen, i ho donarien a la llarga, sobretot, els governs locals, les ciutats.

**Pasqual Maragall**  
*Alcalde de Barcelona*

## Disbarats, provocacions i abstencions

**Q**ue el partit UV plantege el nomenament de Xavier Casp com a fill adoptiu de la ciutat de València ens pot semblar, a moltes persones de tarannà progressista i nacionalista, un disbarat i una provocació. A filòlegs i romanistes que coneguen la trajectòria de l'homenatjat els pot parèixer una aberració astronòmica.

Al fet que, en la proposta d'acord, s'ha abstenut el PSOE, no podem assignar-li més que qualificatius i consideracions crítiques de desorientació política del seu grup municipal, i de descoordinació entre els diversos organismes institucionals, alguns dels quals fan una tasca interessant en els aspectes educatius i culturals.

¿Quin és el Xavier Casp que intenta premiar UV? ¿El poeta que ha escrit durant mig segle en correcte, de vegades brillant, català? ¿O potser l'únic estendard de la barbaritat secessionista de la nostra llengua des de l'any 75 fins avui? Per a aquells que no coneguen la trajectòria del personatge que ens ocupa, cas poc probable entre els lectors d'EL TEMPS, Xavier Casp fou un dels pocs escriptors en llengua catalana que no tingué problemes amb la censura franquista a causa del seu nul compromís amb un canvi democràtic i també pels temes romàntics post-simbolistes i d'intel·lectualisme asèptic de la seua prosa i vers. No obstant això, el seu "bon fer" creatiu va representar èxits editorials i, allò més significatiu, premis literaris importants dins l'àrea de la cultura catalana, com ara la Flor Natural dels Jocs Florals de la Llengua Catalana (Perpinyà), l'Englantina d'Or dels Jocs Florals de la Llengua Catalana (Nova York), el Primer Premi de Prosa Narrativa dels Jocs Florals de la Llengua Catalana (Tolosa de Llenguadoc), el Primer Premi de Poesia (Mallorca), el Primer Premi de Poesia

(Castelló de la Plana), el Primer Premi de Poesia de la Diputació de València. Tanmateix, pròxima l'etapa política de la transició democràtica, Casp és eclipsat per escriptors com Vicent Andrés Estellés, Joan Fuster i per intel·lectuals com Sanchis Guarner, que el superen, de molt, en qualitat i missatge i que adquireixen èxits tot alhora que Casp comença la tosca i ridícula tasca a favor del secessionisme.

Des de la Presidència de la Secció de Llengua i Literatura de l'Acadèmia de (in)Cultura Valenciana, l'any 1976, Xavier Casp fomenta la discòrdia en la ciutat de València i abandera les teories d'UV i d'altres grups de la dreta més dura, amb un activisme de la divisió que ha arrossegat un bon nombre de vots i que, en la dècada dels vuitanta, és premiat amb una acta de diputat per aquella formació política.

Avui Xavier Casp ha culminat un diccionari en allò que ell denomina llengua valenciana i que els entesos qualifiquen d'absurd i jeroglífic. Als 79 anys desenvolupa amb entusiasme la transcripció —la traducció més aviat— de la seua obra escrita en un bell català a una gramàtica i una ortografia pròpies i particulars.

Al mateix temps que es fa una gran tasca en quasi tots els nivells educatius, que s'incrementa any rere any amb esforç i pressupostos —que s'han estès pertot el País Valencià—, en l'ensenyament de la llengua, els socialistes de l'Ajuntament de València han argumentat amb gran miopia política que "no són hores de crispacions" o que la seua postura obeeix "a un intent de no malmetre la imatge de Casp com a persona". Que els sants Ciprià, Jesús i Ramon il·luminen tan clares ments.

**Francesc Díez i Carrion**  
*Regidor d'EUPV*  
*a l'Ajuntament de València*